

# **Cem Eyüboğlu**

**- řiirler -**

**Yayın Tarihi:**

01.04.2026

**Yayınlayan:**

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

## **Cem Eyüboğlu**

Eserleri:

## Aşka Bihale

Aşka Bihale

Aşka bihale oldum,  
Gözlerimde sadece senin izlerin,  
Ve kalbim, senin adını fısıldayan bir kuş gibi,  
Uçuyor durmadan, durmaksızın...

Aşka bihale oldum,  
Bir bakışınla titrerken ruhum,  
Ve her tebessümün,  
Bir yıldız gibi düşüyor geceme sessizce...

Aşka bihale oldum,  
Geceleri seni düşünmeden uyuyamadım,  
Ve sabah, senin hayalinle uyanmak,  
Bir ömre bedel oldu yüreğimde...

Aşka bihale oldum,  
Bir sözün kalbimi eritirken,  
Ve ellerin ellerimde olmasa da,  
Her dokunuşun içimde yankılanıyor hâlâ...

Aşka bihale oldum,  
Her çiçek açtığında seni düşündüm,  
Ve rüzgâr estiğinde saçlarının kokusunu hayal ettim,  
Sanki sen yanımdasın gibi...

Aşka bihale oldum,  
Ve bazen aşk acıtır,  
Ama ben acıyı seçtim, seni sevmek için,  
Ve her yara, bir hatıra gibi kıymetli...

Aşka bihale oldum,  
Sessizce bekledim seni,  
Belki de gelmeyecek, belki de uzakta olacaksın,  
Ama kalbim seni unutmayı reddetti...

Aşka bihale oldum,  
Gözlerim deniz oldu, derin ve dalgalı,  
Ve her damla yaş, sana bir kelime oldu,  
"Gel, sev, kal..." dedi sessizce...

Aşka bihale oldum,  
Ve öğrendim ki aşk, sadece bir duygu değil,  
Bir teslimiyet, bir cesaret,  
Ve bazen de bir çılgılık, sessizce içinde...

Aşka bihale oldum,  
Ama bil ki bu bihallik,  
Bir esirlik değil, bir özgürlük,  
Çünkü kalbim seninle tamam,  
Seninle var, seninle büyür...

Cem Eyüboğlu

## Geçmiş Olsun

Geçmiş Olsun

Geçmiş olsun dediler  
Sanki bir yara kabuk bağlamış gibi  
Sanki içimde olan biten  
bir cümleyle susacak gibi

Oysa bazı acılar  
ne geçer  
ne de "olsun" diyerek unutulur  
Sadece insanın içine yerleşir  
adı konulmadan yaşar

Geçmiş olsun dediler bana  
Ben de başımı salladım  
Çünkü bazı şeyler anlatılmaz  
Anlatınca hafiflemez  
aksine eksilir

Sen gittin  
Ve herkes bunu  
sıradan bir gidiş sandı  
Oysa ben  
içimde koca bir hayatı uğurladım

Birlikte kurduğum hayalleri  
hiç yaşanmamış günleri  
henüz söylenmemiş cümleleri  
tek tek gömdüm içime

Kimse görmedi  
Çünkü en derin vedalar  
sessiz yaşanır

Zaman geçer dediler  
Geçti...  
Ama eksilen ben oldum

Alışır insan dediler  
Alıştım...  
Ama sensizliğe değil  
seni hatırlayarak yaşamaya

Geceler daha uzun şimdi  
Çünkü düşünmek için  
çok fazla boşluk var  
Ve o boşlukların hepsinde  
biraz sen oturuyorsun

Bir şarkı çalsa mesela  
ya da biri adını anmasa bile  
ben yine sana varıyorum

İnsan  
en çok yarım kalan şeylere takılı kalıyor  
Tam olan unutuluyor  
ama eksik kalan  
içinde büyüyor

Şimdi biri yine dese  
“geçmiş olsun” diye  
Gülümserim sadece

Çünkü bazı yaralar  
iyileşmez  
Sadece insan  
onlarla yaşamayı öğrenir

Ve ben...  
Seni unutmadım  
Sadece  
seni içimde sessiz bir yere koydum

Orada hâlâ  
hiç gitmemişsin gibi duruyorsun

Cem Eyüboğlu

## **Giden Sen misin? Kalan Ben miyim**

Giden Sen misin, Kalan Ben miyim

Giden sen misin,  
kalan ben miyim?  
Bazen bunu ayırt edemiyorum.  
Çünkü sen giderken  
ben de biraz senden gittim.

Ardına bile bakmadan yürüdün,  
ben ise  
arkanda bıraktığın sessizliği topladım.  
Her adımının yankısını  
kalbimde sakladım.

Sen gittin,  
ama en çok  
bende kaldın.

Bir şehir düşün:  
Sokakları boşalmış,  
ama ışıkları hâlâ yanıyor.  
İşte öyle bir yerdeyim şimdi.  
Sen yoksun,  
ama her şey hâlâ sen gibi.

Giden sen misin gerçekten,  
yoksa ben mi kaldım  
aynı yerde, aynı zamanda?  
Senden sonra ilerlemeyi  
bir türlü öğrenemeyen ben miyim?

Zaman geçti, diyorlar.  
Geçti...  
Ama saatler sadece döndü.  
Ben hâlâ  
senin gittiğin anda duruyorum.

Bir cümle vardı içimde,  
sana söyleyemediğim.  
Şimdi her gece  
o cümleyle uyuyorum.

Yarım kalan ne varsa  
insanı en çok o yoruyor.  
Tamamlanmayan vedalar  
en çok kalanı yaralıyor.

Belki sen unuttun,  
belki sen gerçekten gittin.  
Ama ben  
seni unutmaktan çok  
seni eksiltmekten korktum.

Çünkü bazı insanlar  
unutulunca değil,  
azalınca acıtır.

Giden sen misin,  
kalan ben miyim?  
Yoksa ikimiz de  
farklı yerlerde kaybolduk da  
haberimiz mi yok?

Ben hâlâ buradayım,  
ama eskisi gibi değilim.  
Seninle olan yanım  
çoktan sustu.

Şimdi sadece  
sessizliğinle konuşuyorum.

Ve biliyor musun,  
en çok da buna üzülüyorum:

Sen gittin diye değil,  
ben kaldım diye değil...

Biz  
yarım kaldık diye...

Cem Eyüboğlu

## Gözyaşı

### GÖZYAŞI

Gözyaşı...  
Sessizliğin en derin çığlığı,  
Dilin söyleyemediğini fısıldayan bir nehir.  
Bir damla düşer yanağından,  
Ve dünya bir an durur, sadece izler seni.

Gözyaşı, bazen mutluluktur saklı içinde,  
Bir kavuşmanın sevinci, bir özlemin soluğu.  
Bazen de acının en sadık dostudur,  
Hiçbir söz söylemeden bütün yükü taşır.

Gece çöktüğünde sessiz odalara,  
Gözlerim konuşur kendiliğinden.  
Yalnızlığın ağır yükünü indirir omuzlardan,  
Ama ruhumun derinlerinde iz bırakır hâlâ.

Bazen bir gülüşün hatırası gelir,  
Gözlerimde birikiverir, bir fırtına gibi.  
Gözyaşı, hatıraları da beraberinde taşır,  
Sevinci, hüznü, unutamadığım anıları.

Kimse bilmez o damlaların hikâyesini,  
Her biri bir savaş, bir direniş, bir teslimiyet.  
Düşer sessizce, taşar bazen kontrolsüzce,  
Ve insanın kendi iç dünyasıyla yüzleşmesidir aslında.

Bir el tutar mı bilmiyorum bu damlaları,  
Belki bir omuz, belki de bir sessizlik yeter.  
Ama gözyaşı, hiçbir zaman boşa akmaz,  
İçinde bir anlam, bir arınma, bir umut vardır.

Gözyaşı, bir gün kurur belki,  
Ama hatırlatır hep geçmişi,  
Ne kadar kırık olursak olalım,  
İçimizde hâlâ hissettiğimiz canlı olduğunu.

Ve sonunda...  
Gözyaşı öğretir insanı sabretmeyi,  
Sevginin, acının ve zamanın değerini.  
Her damla, bir hikâye, bir hayat,  
Ve biz... bu hayatın sessiz tanıklarıyız.

Cem Eyüboğlu

## **Gölmeyi Severdi**

Gölmeyi Severdi

Gölmeyi severdi,  
Ama gülmedi deyin;  
Belki bir hüznün vardı gözlerinde,  
Belki bir fırtına sessizce geçiyordu içinden.

Gölmeyi severdi,  
Ama gülmedi deyin;  
Çünkü bazı kahkahalar,  
Sadece kalpte saklanır, dışa vurulmaz bazen.

Gölmeyi severdi,  
Ama gülmedi deyin;  
Ve biz sadece izledik,  
Bir çiçek gibi açmayı bekleyen ama açamayan...

Cem Eyüboğlu

## Hangimiz Sevemedik

Hangimiz Sevmedik

Hangimiz sevmedik...  
Bir bakışa, bir gülüşe, bir sözün arkasına...  
Kalbimizi kaptırmadık mı birilerine?  
Hangimiz kırılmadı, yıkılmadı, hüsrana uğramadı?

Sevdik...  
Bazen karşılıksız, bazen yanlış zamanda,  
Bazen değersiz insanlara...  
Ama her sevdik, biraz büyüdük, biraz yandık,  
Ve biraz da öğrendik.

Hangimiz sevmedik...  
Ve her sevgi, bir umut taşır içinde,  
Ama aynı zamanda acı...  
Ve her acı, bizi biraz daha biz yapar.

Belki bazı insanlar unutuldu,  
Belki bazı kalpler kırıldı...  
Ama sevmedik mi ki?  
İçimizde her zaman bir yerde bir tutku, bir özlem,  
Ve her sevgi, bir hatıra olarak kaldı.

Hangimiz sevmedik...  
Ve belki de hayat,  
Bizi sevmeye, sevmeye ve bazen de kırılmaya mecbur bıraktı...  
Ama sevmedik mi?  
Evet... hepimiz sevmedik mi?

Cem Eyüboğlu

## Hatıralar

### HATIRALAR

Hatıralar...  
Sessizce kapımı çalan misafirler gibi,  
Hiç ummadığım bir anda gelirler.  
Ne zaman unuttum sansam,  
Bir köşeden bana yeniden seslenirler.

Bir fotoğraf sarar içimi ansızın,  
Solmuş ama hâlâ canlı gibi.  
Gülüşler donmuş zamanın içinde,  
Ama kalbimde hâlâ atar eski hâliyle.

Bir sokaktan geçerim, dururum,  
Adımlarım yavaşlar birden.  
Çünkü o kaldırımda sen varsın hâlâ,  
Ben yürürüm... ama geçmişimle birlikte.

Hatıralar, bir şarkı gibi bazen,  
İlk notasında tanırım seni.  
Ne kadar kaçsam da o melodiden,  
Sonunda yine bulur beni.

Bir koku gelir rüzgârla,  
Tanıdık, uzak ve yakın.  
Bir anda yıllar geri sarılır,  
Ve ben yine o anın içindeyim saklı.

Zaman geçer derler, izler silinir,  
Ama bazı şeyler silinmez aslında.  
Çünkü kalp unutmaz öğrendiğini,  
Sevgi bir kez yazıldı mı hatıralara.

Bazıları güldürür, içimi ısıtır,  
Bazıları yakar, iz bırakır derin.  
Ama hepsi benim bir parçam artık,  
Ne eksik ne fazla... tam da benim.

Bir defter gibi açılır geceler,  
Sayfa sayfa dökülür geçmiş.  
Her satırda bir iz, bir nefes,  
Her kelimede saklı bir "keşke" ve "iyi ki" eşleşmiş.

Hatıralar, bir yük mü yoksa hazine mi?  
Bazen karar veremem buna.  
Ama bilirim, onsuz ben eksik kalırım,  
Çünkü onlar anlatır kim olduğumu bana.

Ve bir gün, her şey çok uzak olduğunda,  
Sesler bile silindiğinde zamanla,  
Hatıralar kalır geriye sessizce,  
Kalbimde yaşayan bir dünya olarak.

Cem Eyüboğlu

## Hazin Hüzün

Hazin Hüzün

Hüzün...

Sessizce çöken bir gölge gibi iner içime,  
Ne bir sebep ister, ne de izin.  
Sadece var olur,  
Ve her köşeye, her anıya sızar.

Hazin bir melodi gibi çalar kalbimde,  
Tınısı tanıdık, ama acıtır.  
Gülüşlerin arasında bile yankılanır,  
Ve fark etmeden gözlerim doluverir.

Her hatıra bir hüzün fısıldar bana,  
Bir zamanlar sıcak olan eller şimdi soğuk,  
Bir zamanlar "biz" dediğimiz her şey,  
Şimdi sessizlikten başka bir şey bırakmaz ardında.

Hazin hüzün,  
Kimi zaman gecenin en karanlık anında gelir,  
Kimi zaman kalabalık içinde...  
Ve insanın yanında biri olsa da olmasa da  
Kendini yalnız hissettirir, derin, sessiz.

İçimde taşıdığım bir ağırlık var,  
Adını koyamadığım...  
Ne mutlulukla yok olur, ne zamanla azalır.  
Sadece benimle büyür,  
Ve ben büyüdükçe onunla büyürüm.

Ama hüzün öğretir insana,  
Sevginin değerini, kaybın acısını,  
Ve hayatta kalmanın anlamını...  
Çünkü her hüzün, bir nefeslik farkındalık saklar,  
Her gözyaşı, bir damla bilgi gibi düşer yüreğe.

Hazin hüzün...  
Sen olmasan, belki sevinç de eksik kalırdı.  
Sen olmasan, belki hayatın derinliği bilinmezdi.  
Sen ve ben...  
Birbirimiz için varız, sessiz ve derin.

Ve ben öğreniyorum...  
Hüzünle yaşamayı,  
Acıyla gülmeyi,  
Ve hazin duyguların bile güzellik taşıdığını.

Cem Eyüboğlu

## Her Şey Gönlünce Olsun

Her Şey Gönlünce Olsun

Her şey gönlünce olsun...  
Ne zaman gülersen, güneş seninle parlasın.  
Ne zaman hüzünlenirsen, yıldızlar seni teselli etsin.

Her şey gönlünce olsun...  
Sevgiye aç kalma,  
Ama değer bilmeyene teslim etme kalbini.  
Mutluluk seni bulsun,  
Ama kendi emeğinle, kendi cesaretinle...

Her şey gönlünce olsun...  
Yolun uzun, belki engeller var,  
Ama her düşüşte güç bul,  
Her acıda sabır öğren.

Her şey gönlünce olsun...  
İçindeki umut hiç sönmesin,  
Ve kalbin, hep sevgiyle çarpsın.  
Kimi zaman sessizlikte huzur,  
Kimi zaman kahkahalarda sevinç bul.

Ve unutma...  
Her şey gönlünce olsun demek,  
Sadece dilemek değil,  
Yaşamayı da bilmektir...  
Kalbinin sesini dinlemek,  
Ve kendi yolunu cesurca yürümektir.

Cem Eyüboğlu

## İtiraz

### İTİRAZ

Bir ses yükselir içimde,  
Sessizliğe, haksızlığa, susturulmuş sözlere.  
İtiraz, sadece karşı çıkmak değilmiş,  
Kendi ruhuna sahip çıkmakmış aslında.

Dünya bazen ağır gelir omuzlara,  
Kurallar, kalıplar, zorunluluklar...  
Ama ben derim ki dur!  
Her doğruyu kabullenmek zorunda değilim.

İtiraz, bir bağırış değildir her zaman,  
Bazen sessiz bir bakıştır, derin ve keskin.  
Bazen yorgun bir adımda,  
"Hayır" demektir, sadece "ben böyle istemiyorum."

İnsan bazen kendine bile itiraz eder,  
Korkular, hatalar, yanlış seçimler...  
Ama itiraz etmeden geçilen yollar,  
Ruhun ağır yaralar almasına neden olur.

İtiraz etmek cesaret ister,  
Kimi zaman kaybetmeyi göze almak gerekir.  
Ama en büyük kayıp, susmak ve kabul etmektir,  
Oysa gerçek güç, durup doğruyu söyleyebilmektir.

Bazen toplum itirazı sevmez,  
Bazen sevdiklerimiz anlamaz.  
Ama bir damla su gibi akar itiraz,  
Ve sonunda kurur haksızlık denizi, fark edilir.

İtiraz, bir çiçek gibi büyür içimizde,  
Her söz, her adım, her dirençli duruş,  
Kendi hayatımızı şekillendirir sessizce,  
Ve bize hatırlatır: biz de varız, biz de önemliyiz.

O yüzden susma...  
Küçük bir itiraz bile bir dünyayı değiştirir.  
Ve unutma, en sessiz söz,  
Bazen en büyük fırtınadır.

Cem Eyüboğlu

## Kapı

KAPI

Bir kapı var içimde,  
Ne tam açık ne de kapalı.  
Ardında susturduğum cümleler,  
Eşiğinde bekleyen yarım kalmış duygular var.

Her insanın bir kapısı olur derler,  
Kimi kilitli, kimi aralık.  
Benimki yıllardır aynı yerde durur,  
Açmaya korktuğum, kapatmaya kıyamadığım.

Bir zamanlar ardına kadar açtı o kapı,  
Giren girerdi, çıkan ardına bakmazdı.  
Ben ise hep içeride kalırdım,  
Gidenlerin ayak seslerini sayarak.

Sonra öğrendim kapatmayı,  
Yavaşça, sessizce, kimse duymadan.  
Ama her kapanan kapı,  
İçimde bir yankı bıraktı derinden.

Kapılar sadece ayrılık değilmiş meğer,  
Bazen başlangıç da saklıymış eşiğinde.  
Ama insan, kaç kez kapanınca aynı kapı,  
Yeni bir eşiğe adım atmaya cesaret edebilir ki?

Bir gün biri geldi,  
Kapımı çalmadı bile... sadece bekledi.  
İlk defa bir sessizlik korkutmadı beni,  
Çünkü o gidiş gibi değildi, kalış gibiydi.

Elim kapının tokmağında uzun süre durdu,  
Geçmişimle bugünüm arasında.  
Açarsam yine kırılır mıyım diye düşündüm,  
Yoksa hiç açmazsam eksik mi kalırım?

Kapılar öğretir insana,  
Kimi zaman vedayı, kimi zaman umudu.  
Her kapanış bir son gibi görünse de,  
Belki de başka bir yolun başlangıcıdır aslında.

Şimdi hâlâ o kapının önündeyim,  
Ne tamamen içeride ne de dışarda.  
Ama artık biliyorum;  
Korkmak, açmamaktan daha ağır bir yük.

Ve belki bir gün,  
Cesaretim anahtar olur ellerimde.  
O kapıyı ardına kadar açarım,  
İçeri giren ışığa izin veririm sessizce.

Çünkü anladım sonunda:  
Kapılar insanın kaderi değil,  
Sadece seęimidir...  
Açmak ya da kapamak, tamamen bize ait bir hikâye.

Cem Eyüboğlu

## Karanlık

Karanlık

Karanlık iner gecenin sessizliğinde,  
Ve yıldızlar bile korkar gibi saklanır gökyüzünde.  
Her adım bir bilinmezliğe dokunur,  
Ve nefesin ağırlaşır, içindeki sessizlikle.

Karanlık, bir gölge gibi sarar ruhu,  
Sessiz çığlıklar yankılanır boş sokaklarda.  
Bir kapı aralanır, ama ardında yalnızlık,  
Ve insan, kendi gölgesinden bile korkar bazen.

Karanlık, hatıraları saklar derinlerde,  
Sevdiğin bir gülüş, bir dokunuş, bir zaman...  
Hepsi puslu bir sis gibi kaybolur,  
Ve aklın eski düşlerin peşinde sürüklenir.

Karanlık, bir öğretmendir bazen,  
Gizler gösterir, sırları açığa çıkarır.  
Ama öğrenmek de acıdır,  
Ve gözyaşları sessizce akar, kimse görmeden.

Karanlık, yalnızlıktır, bir dost gibi,  
Ama bazen en acı düşmandır da.  
Her sessizlik bir yük, her gölge bir fısıltı,  
Ve insan, kendini kaybeder kendi içinde.

Karanlık, geçmişin yankısıdır,  
Ve hatıralar zincir gibi bağlar seni.  
Bir adım ileri, ama geçmiş ardında,  
Ve her adım, bir kırık hayalin izini taşır.

Karanlık, gecenin kalbinde bir ateş,  
Ama ateş soğuktur, yakmaz gözünü.  
Sadece aydınlatır bazı sırları,  
Ve insan görür kendi korkularını, kendi eksik yanını.

Karanlık, umutların düşüşüdür bazen,  
Ve sessizlikle büyür, büyütür acıyı.  
Ama karanlık da geçer, bilirsin,  
Ve ilk ışık, her zaman sabırla doğar.

Karanlık, bir yolculuktur ruhun içinde,  
Ve sonunda öğrenirsin,  
En karanlık anlar bile geçici,  
Ve ışık, seni bulmak için bekler sabırla.

Karanlık, derindir, ağırdır, sessizdir,  
Ama aynı zamanda öğretir, güç verir.  
Ve insan, karanlığın içinden geçerken,  
Kendi ışığını keşfeder, kendi yolunu bulur.

Cem Eyüboğlu

## Kolay Olmayacak

Kolay Olmayacak

Hayat...  
Hiç kolay olmayacak biliyorum.  
Yolum uzun, taşlı, bazen karanlık;  
Ama her adımda öğreniyorum yavaş yavaş.

Hayaller var, ama ulaşmak kolay değil,  
Sevgi var, ama güvenmek zor.  
İnsanlar var, ama hepsi dürüst değil,  
Ve her "merhaba" bir gün "veda" olacak belki.

Kolay olmayacak...  
Biliyorum, kırılacak kalpler,  
Yanacak umutlar, düşecek gözyaşları.  
Ama her düşünüş, bir ders;  
Her yara, bir hatırlatıcı,  
Ve her kayıp, biraz daha güç kazandıracak bana.

Kolay olmayacak...  
Ama vazgeçmeyeceğim.  
Çünkü hayat, sadece kolay olanı yaşamak için verilmedi.  
Zorluklar var, ama sen de varsın içimde,  
Güç, sabır ve inanç...

Ve bir gün baktığımda geriye,  
Göreceğim ki her engel bir köprüymüş,  
Her gözyaşı bir damla umutmuş,  
Ve her zorluk, beni ben yapanmış.

Kolay olmayacak, evet...  
Ama ben buna hazırım.  
Yolum uzun, yorgunluk var,  
Ama durmayacağım.  
Çünkü kolay olmasa da, değerli olan her şey  
Biraz mücadele, biraz sabır ve çok inanç ister.

Cem Eyüboğlu

## Küçüğüm

### KÜÇÜĞÜM

Küçüğüm...  
Dizlerim yaralı, avuçlarım toprak kokar hâlâ,  
Koşarken düşmeyi dert etmediğim günlerden kaldım.  
Bir gökyüzü vardı cebimde sakladığım,  
Şimdi bakıyorum... sığmıyor içime aynı mavi.

Küçüğüm,  
Korkularım bu kadar büyük değildi eskiden.  
Karanlık sadece ışık kapandığında gelirdi,  
Şimdi gözlerimi açsam da gitmiyor bazı geceler.

Bir oyuncağım kırıldığında ağlardım,  
Dünya o kadar küçük, o kadar basitti.  
Şimdi kırılan şeyler görünmüyor dışarıdan,  
Ama içimde parçalanan çok şey birikti.

Küçüğüm,  
Ne çabuk büyüttüler seni fark etmeden?  
Hangi gün vazgeçtin koşmaktan,  
Hangi akşam sustun sebepsizce?

Eskiden bir "gel" yeterdi mutlu olmaya,  
Bir el tutuşu dünyaya bedeldi.  
Şimdi kalabalıklar içinde yürürken,  
Bir tek samimiyet eksik her şeyde.

Küçüğüm,  
Gülüşün daha içtendi hatırlıyor musun?  
Şimdi aynaya bakınca,  
Gözlerin gülmeyi unutmuş gibi.

Bir zamanlar hayallerin vardı,  
Renkli, büyük ve korkusuz.  
Şimdi hayal kurarken bile düşünüyorsun,  
"Ya olmazsa?" diye başlıyorsun cümlelere.

Küçüğüm,  
Sana bir şey söylemek isterim yıllar sonrasından:  
Büyümek her şeyi çözmüyor,  
Sadece soruları değiştiriyor bazen.

Ama yine de...  
İçinde bir yer var hâlâ senin,  
Koşan, gülen, düşüp kalkmaktan korkmayan.  
Ne olur onu tamamen kaybetme.

Çünkü hayat yoracak seni,  
İnsanlar eksiltecek bazen.  
Ama o küçük kalbin,  
Her şeye rağmen yeniden sevmeyi bilecek.

Küçüğüm,  
Eğer bir gün çok yorulursan,  
Gözlerini kapat ve beni hatırla:  
Toprak kokan ellerini, saf gülüşünü.

Orada hâlâ bir yer var senin için,  
Hiç kirlenmemiş, hiç kırılmamış.  
Ve ben söz veriyorum sana,  
Ne olursa olsun... seni unutmayacağım.

Cem Eyüboğlu

## Sahte

### SAHTE

Sahte bir gülüş takılır yüzüme,  
İçimde fırtına, dışımda sakin bir deniz.  
Kimse bilmez, kimse görmez,  
Bir maskenin ardına saklanmış yorgunluğumu.

Sahte sözler konuşur dudaklarım,  
Gerçekler diz çökmüş, korkudan susar.  
İçimde bir çığlık yükselir bazen,  
Ama kimseye ulaşmaz, sadece yankılanır boşlukta.

Sahte arkadaşlıklar...  
El verir gibi görünüp arkadan çevirir ellerini.  
Sahte sevgiler...  
Tatlı bir sözle başlar, acı bir yalanla biter.

Sahte umutlar, sahte yarınlar,  
Hepsi ince bir buz tabakası gibi, kırılmaya hazır.  
Ve ben, o ince çizginin üstünde yürürken,  
Gerçeği ararım, ama bulamam hiç.

Sahte bakışlar, sahte tebessümler,  
İçimde biriken yalnızlığı gizler.  
Oysa kalbim bilir, ruhum bilir,  
Dünya bazen sadece bir sahne... ve ben figüran.

Ama bazen...  
Sahteye rağmen dimdik durabilirim.  
Maskeyi çıkarıp bir adım atabilirim,  
Korkularla yüzleşip gerçek benliğimi gösterebilirim.

Sahte dünya...  
Sahte insanlar...  
Hepsi gelip geçici gölgeler gibi.  
Ama gerçek olan bir şey varsa eğer,  
O da ben, sahte olmayan ben... hâlâ ayakta.

Ve belki bir gün,  
Sahte her şey çökerken,  
Gerçek ışık çıkar karanlığın içinden,  
Ve ben... kendi gerçeğimle kavuşurum sonunda.

Cem Eyüboğlu

## Sensizlik

### SENSİZLİK

Sensizlik, adını koyamadığım bir boşluk,  
İçimde yankılanan sessiz bir çığlık.  
Kalabalıkların ortasında bile yalnızım,  
Çünkü sen yoksun... ve her şey eksik artık.

Bir sandalye boş kalır sofralarda,  
Bir fincan kahve yarım içilir.  
Gülüşler bile yarım kalır dudaklarımda,  
Çünkü seninle tamamlanırdı her şey, bilirdim.

Sokaklar seni hatırlatır bana,  
Adımlarım hep sana çıkar gibi.  
Bir köşe başında durup bakarım,  
Belki gelirsin diye... hâlâ aynı gibi.

Zaman geçer derler, geçer mi gerçekten?  
Saatler ilerler ama anılar kalır.  
Her dakika biraz daha derine iner,  
Sensizlik, içimde büyüyen bir yaradır.

Geceler en çok seni anlatır bana,  
Uyku bile uğramaz gözlerime.  
Yıldızlara sorarım seni, cevap vermezler,  
Sadece sessizlik düşer üzerime.

Bir zamanlar "biz" vardı bu dünyada,  
Şimdi sadece "ben" kaldım geriye.  
O da eksik, o da yarım aslında,  
Çünkü sen gittin... kendimi de götürdün benimle.

Rüzgâr eser, saçlarımı dağıtır,  
Senin dokunuşun gibi değildir ama.  
Hiçbir şey senin yerini tutmaz,  
Hiçbir mevsim senin kadar bahar olamaz bana.

Sensizlik, bir alışkanlık değildir,  
Ne zaman geçer ne de hafifler.  
İnsan en çok sevdiğinde öğrenir,  
Yokluğun en ağır yük olduğunu derler.

Belki bir gün unuturum diye düşündüm,  
Ama hatıralar inadına canlı kaldı.  
Kalbim seni bırakmayı öğrenemedi,  
Adın hâlâ en derin yerimde saklı.

Ve şimdi anlıyorum;  
Sensizlik sadece yokluğun değil,  
Seninle kurduğum bütün hayallerin  
Yavaş yavaş susmasıymış meğer.

İstersen bunu daha karanlık, daha sert, ya da daha umutlu biten bir versiyona da çevirebilirim.

cesaret uzun şiir

İşte "cesaret" temalı uzun bir şiir:

## CESARET

Korku, gecenin en koyu yerinde doğar,  
Sessizce sarar insanın içini.  
Adımlar titrer, sesin kısılır bazen,  
Dünya küçülür, sen kaybolursun kendi içinde.

Ama bir kıvılcım vardır derinde,  
Sönmeyen, bastırılmayan bir ışık.  
Ne kadar kaçsan da kendinden,  
O ses fısıldar: "Devam et, vazgeçme artık."

Cesaret, korkunun yokluğu değildir,  
Onunla yürüyebilmektir karanlıkta.  
Dizlerin titresin, kalbin hızlansın,  
Yine de adım atabilmektir hayata.

Yollar uzun, engeller keskin,  
Her dönemeçte başka bir sınav.  
Düşmekten korkarsın, haklısın belki,  
Ama kalkmak da insanın en büyük cevabı.

Bir gün aynaya bakarsın,  
Tanıyamazsın eski halini.  
Çünkü korkularınla yüzleşirken,  
En güçlü yanını bulursun kendinde gizli.

Cesaret bazen susmaktır,  
Bazen de haykırmak en doğru anda.  
Bazen gitmek gerekir arkana bakmadan,  
Bazen kalmak... en zor olanı aslında.

Yalnız yürürsün çoğu zaman bu yolda,  
Kimse bilmez içindeki savaşı.  
Ama her attığın küçük adım,  
Yazar kaderine büyük bir başarıyı.

Unutma, en karanlık an bile geçer,  
Güneş bir gün yeniden doğar.  
Ve sen, vazgeçmediğin için,  
Kendi hikâyenin kahramanı olursun bir sabah.

Cesaret, bir anda gelen bir güç değil,  
Parça parça büyür insanın içinde.  
Her "yapamam" dediğinde,

Bir “yapabilirim” saklıdır derininde.

Ve gün gelir, korkular eğilir önünde,  
Şen dimdik durursun hayatın karşısında.  
İşte o an anlarsın gerçeği:  
Cesaret... hep sendeymiş aslında.

Cem Eyüboğlu

## Sevmeyeceğim

Sevmeyeceğim

Artık sevmeyeceğim...  
Kalbimi acıya teslim etmeyeceğim.  
Çünkü sevgi, bazen umutla gelir,  
Ama hüsrarla gider...  
Ve ben, defalarca aynı hataya düşmekten yoruldum.

Artık sevmeyeceğim...  
Yanlış ellere, boş sözlere,  
Sahte gülüslere açmayacağım kapımı.  
Çünkü öğrendim ki bazı insanlar  
Sevgiye değer vermez,  
Sadece kullanır ve unuttur.

Artık sevmeyeceğim...  
Ama unutmayacağım.  
Her kırık, her hayal kırıklığı  
Bana bir ders verdi;  
Ve ben derslerimi unutmayan bir kalp oldum.

Artık sevmeyeceğim...  
Ama bu demek değil ki yalnız kalacağım.  
Ben kendimi seveceğim,  
Kendime değer vereceğim,  
Ve kalbimi sadece hak edene açacağım.

Sevmeyeceğim...  
Yanlış insanlara, değersiz aşklara,  
Ama doğru geldiğinde,  
Seveceğim...  
Daha bilge, daha güçlü,  
Ve artık korkmadan.

Çünkü sevmek güzel,  
Ama değer bilmeyene sevmek acı verir.  
Ve ben artık acıyı değil,  
Huzuru seçeceğim.

Cem Eyüboğlu

## Vuslat

### VUSLAT

Bir hasret büyürdü içimde, adı sen,  
Geceler uzardı, sabahlar eksik.  
Rüzgâr bile seni fısıldardı bazen,  
Kalbim, adını ezberlemiş bir çocuk gibi.

Yollar sustu, adımlarım yoruldu,  
Her köşe başında seni aradım.  
Gözlerim ufka takılı kaldı,  
Belki gelirsin diye bekledim, durmadım.

Zaman, sensiz ağır bir yük oldu,  
Saatler kırıldı bileklerimde.  
Her an biraz daha sana döndüm,  
Her an biraz daha kayboldum kendimde.

Bir gün, ansızın doğdu vuslat,  
Sanki bahar indi kışın ortasına.  
Sesin değdi yorgun ruhuma,  
Ve dünya yeniden kuruldu bir anda.

Gözlerin... bir deniz gibi derin,  
İçine düşen kurtulamaz derlerdi.  
Ben zaten kaybolmaya razıyım,  
Yeter ki seninle olsun bu kayboluş.

Ellerin değdiğinde sustu zaman,  
Kalbim ilk defa doğru attı.  
Ne geçmiş kaldı ne de uzaklık,  
Sadece sen ve ben... ve sonsuzluk vardı.

Vuslat, sadece kavuşmak değilmiş meğer,  
Bir ruhun diğerinde kendini bulmasıymış.  
Eksik kalan ne varsa tamamlanmış,  
Sevgi, en sonunda yolunu bulurmuş.

Şimdi anlıyorum bekleyişin anlamını,  
Her acı, her yalnız gece boşuna değilmiş.  
Çünkü sen vardın yolun sonunda,  
Ve bütün yollar sana çıkarmış.

Cem Eyüboğlu

## Yanarken Buz Tutmak

### YANARKEN BUZ TUTMAK

Yanarken buz tutmak...  
İçimdeki ateşle donmuş bir göl arasında kalmak.  
Kalbim çırpınırken, ellerim titrerken,  
Sanki zaman durur, dünya donmuş gibi.

İçimde bir yangın var,  
Ama dudaklarımın ucunda soğuk bir sessizlik.  
Gözlerimde alevler,  
Ama bakışlarımın ardında kar taneleri süzülür.

Seni düşünürken yanıyorum,  
Ama anılar bir buz gibi, içimi donduruyor.  
Gözlerimde sen,  
Ama ellerim sana ulaşamıyor,  
Ve parmak uçlarım üşüyor,  
Sana dokunmaya çalışırken.

Yanarken buz tutmak...  
Çelişkiyle yoğrulmuş bir yaşam gibi,  
Acının içinde tatlı bir an,  
Sevdanın içinde sessiz bir boşluk.

Kalbim sana koşarken,  
Ruhum geri çekiliyor.  
Bir adım atıyorum,  
Ama zeminde kar,  
Her adımımda kayıp düşüyorum.

Aşk böyle bir şey mi, dedim kendi kendime,  
Yanarken buz tutmak...  
Bir tarafın tutku,  
Bir tarafın hüsrân.  
Ve ikisi bir arada,  
Sanki dünya ikiye bölünmüş,  
Ben ortada kalmışım.

Ama yine de vazgeçmedim,  
Ateşimle donmuş göl arasında durdum.  
Bazen acıdan titrerken,  
Bazen soğuktan...  
Ama hep ayakta,  
Çünkü yanarken buz tutmak,  
Öğretiyor insanı güçlü olmaya.

Ve şimdi...  
Alevlerim azalıyor belki,  
Buzlar eriyor belki,  
Ama öğrendim ki...  
En büyük sancı,  
En büyük tutkuyla yanarken,

En soğuk anlarda bile direnmektir.

Yanarken buz tutmak...  
Belki imkânsız,  
Ama belki de gerçek hayat bu:  
Aynı anda hem acı hem tat,  
Hem sevda hem yalnızlık.  
Ve sen...  
Bütün bu gelişmelerin ortasında,  
Ben...  
Hâlâ yanıp hâlâ donarak duruyorum.

Cem Eyüboğlu

## Yarım Kalan Veda

Yarım Kalan Veda

Sana değil,  
bende kalan sana kırgınım aslında  
Bir sesin vardı  
İnsan kendine o kadar yakışanı  
bir daha duyamıyor

Gidişin...  
öyle büyük bir şey değildi belki  
Ama kalışın yarım kaldı içimde  
İnsan en çok tamamlanmamış vedalara üzülüyor

Ben seni sevmeyi  
bir hata gibi değil  
bir alışkanlık gibi taşıdım içimde  
Gece olunca yokluğun değil  
alıştığım varlığın sızladı

Şimdi biri sorsa  
"ne oldu size?" diye  
Gülüp geçerim  
Çünkü bazı hikâyeler  
anlatılınca küçülür

Ve ben  
seni küçültecek kadar  
unutamadım

Cem Eyüboğlu

## Yazan Kalem Siyah

Yazan Kalem Siyah

Yazan kalem siyah...  
Her sözü bir damla mürekkep,  
Ve her damla bir düşünce,  
Her düşünce bir acı...

Sayfalar doluyor sessizce,  
Ama gözlerim görmüyor mutluluğu.  
Siyah kalem, en çok içimi yazıyor,  
En karanlık hislerimi, en gizli kırıklarımı...

Yazan kalem siyah...  
Bazen bir sevgiyi anlatıyor,  
Bazen bir kaybı,  
Bazen de içimde biriken yalnızlığı...

Kağıda düşen her çizgi,  
Kalbimin ritmini takip ediyor,  
Ve ben her çizgide biraz daha kendim oluyorum,  
Ama biraz da kayboluyorum.

Siyah kalem...  
Sadece yazmıyor,  
Aynı zamanda hatırlatıyor bana:  
Her acı, bir iz bırakır,  
Ve her sevgi, bazen siyaha karışır.

Ama yazmak...  
Yazmak özgür bırakıyor insanı.  
Siyah kalem elimdeyken,  
İçimdeki fırtınayı, sessizce,  
Ve kimseye çaktırmadan anlatabiliyorum.

Yazan kalem siyah...  
Ve ben...  
Her sayfada biraz daha kendimi buluyorum.

Cem Eyüboğlu

## **Yok Başka Hayalim**

Yok, Başka Hayalim

Yok, başka hayalim...  
Eskisi gibi değil artık umutlarım,  
Çünkü öğrendim, bazı yollar  
Beni değil, beni tüketenleri götürür.

Yok, başka hayalim...  
Artık kimse için kendimi yıpratmayacağım,  
Kimseye değerimi ölçtürmeyeceğim,  
Ve boş yere üzölmeyeceğim.

Yok, başka hayalim...  
Kendi içimde huzur bulmak,  
Kendi emeğimle yükselmek,  
Ve kalbimi hak edene açmak.

Yok, başka hayalim...  
Sevgi de olsun, mutluluk da,  
Ama hepsi gerçek, samimi olsun.  
Sahte gülüşler ve boş sözler  
Artık hayalimin içinde yer bulamaz.

Yok, başka hayalim...  
Kendi yolumda yürümek,  
Kendi değerimi bilmek,  
Ve yalnızca hak edenlere yer açmak.

Ve en önemlisi...  
Artık başkalarının gölgesinde değil,  
Kendi ışığımda parlamaktır hayalim.

Cem Eyüboğlu

## Yoksun artık hayatımda

Yoksun Artık Hayatımda

Yoksun artık hayatımda  
Ama yokluğun  
sandığım kadar sessiz değil  
Her köşede biraz sen var  
Her susuşumda adın saklı

Bir zamanlar  
gözlerimde yerin vardı  
Şimdi gözlerimi kaçırıyorum aynalardan  
Çünkü en çok kendimde  
seni hatırlıyorum

Sen giderken  
kapıyı kapattın belki  
Ama bende kalanlar  
hiç çıkmadı o odadan  
Bir sandalye hâlâ sana dönük  
Bir cümle hâlâ yarım

Unutmak dediler  
Zamanla geçer dediler  
Zaman geçti  
Ama ben geçemedim senden

Alışmak dedim sonra  
İnsan her şeye alışır ya  
Meğer en çok  
alıştıklarına yeniliyormuş insan

Geceleri konuşuyorum bazen  
Sesin yok  
Ama cevapların ezberimde  
Sen susuyorsun  
Ben yine sana anlatıyorum

Şimdi biri sorsa  
"iyi misin?" diye  
Başımı sallarım sadece  
Çünkü bazı acılar  
kelimelere gelince eksilir

Ve ben  
eksiltemiyorum seni  
İçimde hâlâ  
tam kalıyorsun

Cem Eyüboğlu

## Yorgun

### YORGUN

Yorgunum...  
Öyle herkesin bildiği gibi değil,  
Uykuyla geçmeyen, dinlenince bitmeyen bir yorgunluk bu.  
Sanki ruhum yürümüş yıllarca,  
Bedenim sadece geriden gelmiş.

Omuzlarımda görünmeyen yükler var,  
Kimse sormaz, ben de anlatmam.  
Gülüşlerimin arkasına sakladım hepsini,  
Çünkü bazı yorgunluklar sessiz yaşanır.

Sabahlar ağır gelir artık,  
Güneş bile yorulmuş gibi doğar.  
Bir zamanlar umutla açtığım gözlerim,  
Şimdi sadece alışkanlıkla uyanır.

Yollar uzadı mı, yoksa ben mi tükendim?  
Adımlarım neden eskisi gibi değil?  
Her şey aynı görünürken dışarıdan,  
İçimde bir şeyler eksildi, geri gelmez gibi.

Konuşmak istemem bazen,  
Çünkü kelimeler bile ağır gelir.  
Anlatmaya kalksam nereden başlarım?  
Yorgunluk, cümlelere sığmaz ki zaten.

Bir köşeye çekilip susmak isterim,  
Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey hissetmeden.  
Ama insan kendinden kaçamaz,  
Nereye gitsem, yine içimdeyim ben.

Eskiden hayallerim vardı uzun uzun,  
Şimdi kısa düşünür oldum yarınları.  
Çünkü umut etmek bile yoruyor bazen,  
Beklemek, en ağır yük oluyor insanın omzuna.

Ve en çok da güçlü görünmek yorar,  
Kimseye belli etmeden ayakta kalmak.  
"İyiyim" demek alışkanlık olmuş dudaklarda,  
Oysa içimde sessiz bir çöküş var.

Ama yine de...  
Bir yerlerde küçük bir ışık yanar,  
Ne kadar yorgun olsam da tamamen sönmez.  
Belki bu yüzden hâlâ devam ederim,  
Belki de vazgeçmek için bile çok yorgunumdur.

Yorgunum...  
Ama bitmedim.  
Kırıldım, eksildim, sustum belki,

Ama içimde hâlâ bir parça direniyor hayata.

Ve belki bir gün,  
Bu yorgunluk da geçer usulca.  
Ben yine kendime dönerim,  
Daha sessiz... ama daha güçlü bir hâlde.

Cem Eyüboğlu